

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

תורה – במדבר פרק כה'

(י) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (י) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (י) וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

(יא) פִּינַחֶס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: (יא) פִּינַחֶס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: (יא) פִּינַחֶס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן כִּהְנָא אֲתָב יְת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַקְנֵי יְת קִנְאָתִי בִּינְיָהוּן וְלֹא שִׁיַּצִּיתִי יְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי:

(יב) לָכֵן אָמַר הַנְּגִי נִתְּן לֹא אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם: (יב) לָכֵן אָמַר הַנְּגִי נִתְּן לֹא אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם: (יב) בְּכֹן אָמַר הָא אָנָּא גִזַּר לִיָּה יְת קִנְמֵי שְׁלָם:

(יג) וְהִיתָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנֶת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְאָ לְאֱלֹהֵיו וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יג) וְהִיתָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנֶת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְאָ לְאֱלֹהֵיו וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יג) וְתָהִי לִיָּה וְלִבְנוֹהֵי בְּתֵרוּהֵי קוֹם כְּהֵנֶת עֲלָם חֶלֶף דֵּי קִנְי קָדָם אֱלֹהֵהּ וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

(יד) וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכַפֵּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת הַמְּדִינִית זִמְרִי בֶּן סִלּוּא נְשִׂיא בֵּית אָב לְשִׁמְעוֹנִי: (יד) וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכַפֵּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת הַמְּדִינִית זִמְרִי בֶּן סִלּוּא נְשִׂיא בֵּית אָב לְשִׁמְעוֹנִי: (יד) וְשֵׁם גִּבְרָא בֶּר יִשְׂרָאֵל קִטִּילָא דֵּי אֲתַקְטַל עִם מְדִינִיתָא זִמְרִי בֶּר סִלּוּא רַב בֵּית אָבָא לְבֵית שְׁמֵעוֹן:

(טו) וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְּכַפֵּה הַמְּדִינִית כְּזָבִי בַת צוּר רֵאשׁ אַמּוֹת בֵּית אָב בְּמִדְיָן הוּא: (טו) וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְּכַפֵּה הַמְּדִינִית כְּזָבִי בַת צוּר רֵאשׁ אַמּוֹת בֵּית אָב בְּמִדְיָן הוּא: (טו) וְשֵׁם אֲתַתָּא דְאֲתַקְטִילַת מְדִינִיתָא כְּזָבִי בַת צוּר רֵישׁ אַמִּי בֵּית אָבָא בְּמִדְיָן הוּא:

רש"י

עמו ולתולדותיהם שיוולידו אחר המשחתן אזל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשח לא בא כלכל כהונה עד כאן. וכן שנינו בזבחים לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי: לאלהיו – בשביל אלהיו. כמו (במדבר יא) המקנה אתה לי (זכריה א) וקנאתי לכיון. בשביל ליון:

(יז) ושם איש ישראל וגו' – כשם שייחס את הזדיק לשבח ייחס את הרשע לגנאי: נשיא בית אב לשמעני – לאחד מחמשת בתי אבות שהיו לשבט שמעון ד"א להודיע שבחו של פינחס שאע"פ שזה היה נשיא לא מנע את עצמו מלקנא לחילול השם לכך הודיעך הכתוב מי הוא המוכה:

(טו) ושם האשה המכה וגו' – להודיעך שנחתם של מדינים שהפקירו בת מלך לזנות כדי להחטיא את ישראל: ראש אומות – אחד

(יא) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן – (סנהדרין פב. סוטה מז) לפי שהיו השבטים מזיזים אותו הראייתם בן פוטי זה שפיטס אזי אמו עגלים לע"א והרג נשיא שבט מישראל לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן: בקנאו את קנאתי – בנקמו את נקמתי בקלפו את הקרף שהיה לי לקרופ. כל לשון קנאה הוא המתחרה לנקום נקמת דבר אנפרימנ"ט בלע"ז:

(יב) את בריתי שלום – (סנהדרין סס) שתהא לו לברית שלום כאלם המחזיק טובה וחנות למי שעושה עמו טובה אף כאן פירש לו הקב"ה שלומותיו:

(יג) והיתה לו – בריתי זאת: ברית כהנת עולם – שאע"פ שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן לא נתנה אלא לאהרן ולזבניו שנמשחו

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

להפקיר צתו מנאו שלישי: צית אז – חמשת
צתי אצות היו למדין. עיפה ועפר וחנוך
ואצידע ואללעה וזה היה מלך ללחד מהס:

מחמשת (צמדצכ לל) מלכי מדין אה אוי ואת
רקס ואת לור וגו' והוא היה חצוב מכולס
שנאמר רחש אמות ולפי שנהג צזיון צעלמו

נביא – מלכים א' פרק יח' מו' פרק יט' א'–ה'

(מו) וַיֵּד יְהוָה הִיָּתָה אֶל אֱלֹהֵיו וַיִּשְׁנֶס מִתְּנִיּוֹ וַיִּרְץ לִפְנֵי אַחָב עַד בְּאֶכָה
יִזְדַּעְאֲלָה: (מו) ורוח גבורא מן קדם יי הות עם אליהו וזריו חרציה ורהט קדם אחאב עד דאתא
ליזדעאל:

(א) וַיִּגְד אַחָב לְאִיזָבֵל אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהֵיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר הָרַג אֵת כָּל
הַנְּבִיאִים בְּחָרְב: (א) וחוי אחאב לאיזבל ית כל די עבר אליהו וית כל דקטל ית כל נביי שקרא
בחרבא:

(ב) וַתִּשְׁלַח אִיזָבֵל מְלָאָךְ אֶל אֱלֹהֵיו לֵאמֹר כֹּה יַעֲשֶׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסֶפֶן כִּי
כָּעַת מִחַר אֲשִׁים אֵת נַפְשָׁךְ כַּנְּפֶשֶׁת אַחַד מֵהֶם: (ב) ושלחת איזבל אוגרא לות אליהו למימר
כדין יעבדון דחלתאי וכדין יוספון אלהין כעדנא הדין מחר אשוי ית נפשך כנפשא דחד מנהון:

(ג) וַיֵּרָא וַיִּקָּם וַיִּלֶּךְ אֶל נַפְשׁוֹ וַיִּבֵּא בְּאֵר שֶׁבַע אֲשֶׁר לַיהוּדָה וַיִּנַּח אֵת נַעֲרוֹ
שָׁם: (ג) וחוא וקם ואול לשיזבא נפשיה ואתא לבאר שבע די לשבטא יהודה ושבק ית עולימיה תמן:

(ד) וְהוּא הִלֵּךְ בַּמִּדְבָּר דְּרָךְ יוֹם וַיִּבֵּא וַיֵּשֶׁב תַּחַת רְתֵם אַחַת (אֶחָד) וַיִּשְׂאֵל אֵת
נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר רַב עֲתָה יְהוָה קַח נַפְשִׁי כִּי לֹא טוֹב אֲנִי מְאַבְתִּי: (ד) והוא
הלך במדברא מהלך יומא ואתא ויתב תחות רתמא חד ושאל ית נפשיה לממת ואמר סגי לי ארכא עד
אימתי אנא מטרף כדן כען יי סב נפשי ארי לא טב אנא מאבהתי:

(ה) וַיִּשְׁכַּב וַיִּישָׁן תַּחַת רְתֵם אֶחָד וְהִנֵּה זֶה מְלָאָךְ נֹגֵעַ בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֲכוּל:
(ה) ושכיב ודמוך תחות רתמא חד והא דין מלאכא קריב ביה ואמר ליה קום אכול:

רש"י

(3) כה יעשון אלהים – כמו שעשית לנביאי
הצעל:
(7) רותם – יוניצר"ל צלע"ז. ויאמר רב –
תי יונתן סגי לי ארכא, עד אימתי אנא
מטריף כדן:

(מו) ויד ה' – תי' יונתן רוח גבורה מן קדם
ה' נחלבץ כח לרוץ לפני המרכבה צרגליו,
שלא ילך אחאב יחילי, שחלק כבוד למלכות
(מכילתא), ילקוט שמעוני רמז ריז). וישנס
מתניו – כמו ויאזור, ואין לו דמיון, ואף הוא
לא צא אלא ללמד לשון זירוז, נזדרז כגבור:

בתובים – תהילים פרק ד' ד'–ט'

(ד) וַדַּעוּ כִּי הַפִּלָּה יְהוָה חָסִיד לוֹ יְהוָה יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵיו: (ד) וידעון ארום פריש יי
זכאה ליה יי יקבל צלותיה דדוד במקרי לותיה:

(ה) רָגְזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ אִמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁפַּבְּכֶם וְדַמּוּ סִלָּה: (ה) זענו מניה ולא
תחטון אמרי בעותכון בפומכון ושילתכון בלבבכון וצלו על שוויכון וארכרו יום מיתותא לעלמין:

(ו) זָבַחוּ זִבְחֵי צֶדֶק וּבִטְחוּ אֶל יְהוָה: (ו) כבשו יצרכון ויתחשיב לכון כנכסת צדקא וסברו על
יי:

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

- (ז) רְבִים אֲמָרִים מִי יִדְאֲנוּ טוֹב נֶסֶה עָלֵינוּ אוֹר פְּנִיךָ יְהוָה: (ח) סגיאין דאמרין מן יחמיננא טבא נשא עלנא נהור טבר אפך יי:
 (ח) נִתְתָּה שְׂמֹחָה בְּלִבִּי מֵעַתְּ הִגַּנְם וְתִירוּשָׁם רַבּוּ: (ח) יהבתא חדותא בלבי מן ערן דעבורהון וחמרהון סגיאון:
 (ט) בְּשִׁלוֹם יַחְדוֹ אֲשַׁכְּבָה וְאִישׁוֹן פִּי אֶתָּה יְהוָה לְבָרֵךְ לְבִטַח תּוֹשִׁיבְנִי: (ט) בשלמא כחדא אשכוב ואדמוין מן בגלל דאנת הוא יי בלחודוי בסברא תותבנני:

רש"י

- (ז) הפלה – הצדיל:
 (ה) רגזו – חרדו מלפני הקב"ה ואל תחטאו. אמרו בלצדכם על משכבכם – השיבו על בלצדכם שהזהיר הקב"ה על כך:
 (ו) זכחו זכחי דק – הלדיקו מעשיכם והרי אתם כמקריבים זכחים. וזכחו אל ה' – שישיע לכם טובה ואל תחטאו לו בשביל ממון שאחס מנפיש להבל שזכר מאת שאלו:
 (ז) רבים אומרים מי יראנו טוב – רבים מישראל יש שרואין רשעים בעושר ובשלוה ואומרים מי יראנו טוב להיות עשירים ומשיגי תאוה כאלו. נסה עלינו – הרם עלינו לכם את אור פניך לשון הרימו נס (ישעי' סז)
- אריס ניסי ל"א נסה עלינו רפנבל"ר בלעז כמו (זכרי' ט) אצני נזר מתנוססות אצל אני איני מקנא בהם כי שמחה נחונה בלבי מעת דגנס ותירושם רבו בטוח אני אם למכעיסים כך לעושי רעונו על אחת כמה וכמה לעתיד לבא שהוא יום קבול שכרם:
 (ט) בשלום יחדו אשכבה ואישון – אם היו ישראל בשלום יחדו עמי הייתי שוכב וישן בטח ולא הייתי ירא מכל דבר ואויב. לבד לבטח – כמו (דברים לג) בטח דד עין יעקב לשון מבטח ושקט הוא שאינו צריך להוסיב גייסות עמו:

משנה – שביעית פרק ח'

(א) כָּלֵל גָּדוֹל אָמְרוּ בְּשִׁבְעִית. כָּל הַמֵּיחָד לְמֵאֲכַל אָדָם, אֵין עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוּגְמָא לְאָדָם, וְאֵין עֲרִיף לֹאמֵר לְבִהְמָה. וְכָל שְׂאִינוּ מֵיחָד לְמֵאֲכַל אָדָם, עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוּגְמָא לְאָדָם, אֲבָל לֹא לְבִהְמָה. וְכָל שְׂאִינוּ מֵיחָד לֹא לְמֵאֲכַל אָדָם וְלֹא לְמֵאֲכַל בְּהֵמָה, חֲשֵׁב עָלָיו לְמֵאֲכַל אָדָם וְלְמֵאֲכַל בְּהֵמָה, נוֹתֵנִין עָלָיו חֲמָרֵי אָדָם וְחֲמָרֵי בְּהֵמָה. חֲשֵׁב עָלָיו לְעֵצִים, הָרִי הוּא כְּעֵצִים, כְּגוֹן הַסִּירָא וְהָאָזוֹב וְהַקּוֹרְנִית:

עושין ממנו מלוגמא לאדם אבל לא לבהמה – דכתיב (שם) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול, דבר הראוי לחיה ולבהמה תהיה לאכול לבהמה ולא לעשות לה מלוגמא: חומרי אדם – שאין עושין מהן מלוגמא: וחומרי בהמה – שאסור לשלקן: הסיאה – עשב שקורין לו בערבי לידר"ג, ואיזוב לעת"ר בערבי, ובלע"ז קיספ"ו: וקורנית – בערבי חס"א, ובלע"ז שריע"א:

רע"ב – (א) כלל גדול – מלוגמא תחבוסת ורטיה ופירוש מלוגמא, מלח לוגמא, שדך אדם ללעוס מלח לוגמיו חטים או תאנים ונותן על גבי מכתו: אין עושים ממנו מלוגמא – דכתיב (ויקרא כה) והיתה שבת הארץ לכם לאכלה, מה שהוא מיוחד לכם דהיינו למאכל אדם יהיה לאכלה ולא למלוגמא אבל מה שאינו מיוחד לכם יהיה בין לאכלה בין למלוגמא, הלכך כל שאינו מאכל אדם עושין ממנו מלוגמא לאדם:

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

(ב) שביעית, נתנה לאכילה ולשתיה ולסיכה, לאכל דבר שדרבו לאכל, ולסוף דבר שדרבו לסוף. לא יסוף יין וחמץ, אבל סף הוא את השמן. וכן בתרומה ובמעשר שני. קל מהם, שביעית, שנתנה להדלקת הנר:

חיין או לכוס חמין חיין, אין שומעין לו: וכן בתרומה וכן במעשר שני – לא ניתנו אלל לאכילה ושתיה וסיכה: שניתנה להדלקת הנר – מה שאין כן בתרומה טהורה, אבל תרומה טמאה מדליקין זה את הנר, ובמעשר שני כתיב (דברים כו) ולא צערתו ממנו בטמא, אבל בטוהר מותר לצערה, וצביעית בין בטמא בין בטוהר מותר:

רע"ב – (ב) לאכילה ושתיה וסיכה – בענבים ויתים מיירי שיש בהם אכילה ושתיה וסיכה: לאכול דבר שדרכו לאכול – אף על גב דאמרה תורה לאכלה ולא להפסד, אין מחייבים אותו לאכול דבר שאין דרך בני אדם לאכלו, כגון תבשיל שנתקלקל, ולא חיישין אם הולך לצדו, וכן דבר שאין דרך בני אדם לאכלו אלא על ידי תיקון וזא הוא לאכלו כמות שהוא בלא תיקון, כגון לאכול תרדין

(ג) אין מוכרין פרות שביעית, לא במדה, ולא במשקל, ולא במנין, ולא תאנים במנין, ולא ירק במשקל. בית שמאי אומרים, אף לא אגדות. ובית הלל אומרים, את שדרבו לאגוד בבית, אוגדין אותו בשוק, כגון הפרשין ונץ החלב:

לזולתי זהו: אף לא אגדות – שלא ימכור כדרך שמוכרים בשאר שנים: ונץ חלב – מפורש בפרקין דלעיל:

רע"ב – (ג) לא במדה ולא במשקל ולא במנין – כדי שימכרו בזול. אי נמי, מתוך שאין מוכרין אותו כדרך שמוכרים בשאר שנים, ינהגו בהם קדושת צביעית ולא אתי

(ד) האומר לפועל, הא לך אפר זה ולקוט לי ירק היום, שכרו מתר. לקוט לי בו ירק היום, שכרו אסור. לקח מן הנחתום כפר בפונדיון, כשאלקוט ירקות שדה אביא לך, מתר. לקח מפניו סתם, לא ישלם לו מדמי שביעית, שאין פורעין חוב מדמי שביעית:

כך פונדיון, רק ככר שזה פונדיון: כשאלקוט ירקות שדה אביא לך מותר – משום דמתנת חנם יהבי זה לזה, לפי שירקות שדה מליין: לקח ממנו בסתם – צהקפה כדרך מוכרים צחנות: לא ישלם לו מדמי צביעית – דהוי כסחורה:

רע"ב – (ד) שכרו מותר – ואין זו קדושת צביעית. ואף על גב דצביעית תופסת דמיה, האי לאו דמי צביעית הוא: לקוט לי בו ירק – לשון מכר הוא, דמשמע לקוט לי שוויו ירק, אבל לקוט לי לשון שכירות הוא ולא לשון מכר: ככר בפונדיון – לא שאמר לו אתן

(ה) אין נוהגים, לא לביר, ולא לבלן, ולא לספר, ולא לספן. אבל נוהגין הוא לביר לשתות. ולבלן, הוא נוהגין מתנת חנם:

התספורת: ולא לספן – שכר הספינה: ולכולן – לכל הגי דתנינן צמתניתין יכול ליתן מתנת חנם שלא לשם שכר, ואף על פי שידע שצביל שנתן לו מתנה לא יתבע ממנו שכר:

רע"ב – (ה) צייר – חופר צורות ומספיק מים לבני העיר לא יתן לו מדמי צביעית להספיק לו מים לכל תשמישו: ולא לצבן – מחמם מרחצאות: ולא לספר – שכר

(ו) תאנים של שביעית, אין קוצין אותן במקצה, אבל קוצה אותם בתרבה. אין דורכין ענבים בגת, אבל דורך הוא בערבה. ואין עושין זיתים בפר

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

ובקטב, אבל פותש הוא ומכניס לבוֹדִידָה. רבי שמעון אומר, אף טוחן הוא בבית הַבַּד ומכניס לבוֹדִידָה:

גדול וכבד ובראשו אבן גדולה שנותנים על הזיתים צבית הבד נקרא קוטב: צודיה – צית הבד קטן כעין עריבה: ר"ש אומר כו' – והלכה כר"ש:

רע"ב – (ו) צמוקה – כלי המיוחד לקוץ צו תאנים קרוי מוקנה: צחרבה – סכין לשון חרב, וטעמא משום דכתיב (ויקרא כה) ואם ענבי נזירך לא תצור, כדרך הצוראים: עריבה – שלשים צה את העיסה: וקוטב – עץ

(ז) אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה, שלא יביאנו לידי פסול. רבי שמעון מתיר. ואחרון אחרון, נתפש בשביעית. והפרי עצמו, אסור:

לבער הפירות והשמן. נמצא אחרון אחרון נתפס. והפרי של שביעית עצמו אסור לעולם, ומפקינן לה מדכתיב (שם) כי יוצל היא קודש, מה קודש תופס את דמיו, אף שביעית תופסת את דמיה, אי מה קודש תופס את דמיו ויולא לחולין, אף שביעית תופסת דמיה ויולא לחולין, תלמוד לומר (שם) תהיה, צהוייתה תהא:

רע"ב – (ז) שלא יביאנו לידי פסול – שאם נפסל צצביל שמן של תרומה, ישרף הכל, ונמצא גורם לפירות שביעית שלא יאכלו: ור"ש מתיר – להביא קדשים לצית הפסול. ואין הלכה כר"ש: והאחרון אחרון נתפס בשביעית – כילא, לקח צפירות שביעית צשר, הצשר והפירות מתצערין צשביעית. לקח צצשר דגים ילא צשר ונתפס דגים. לקח צדגים שמן, ילאו דגים ונתפס השמן, וחייב

(ח) אין לוקחים עבדים וקרקעות ובהמה טמאה מדמי שביעית. ואם לקח, יאכל פנגדו. אין מביאין קני זבים וקני זבות וקני יולדות מדמי שביעית. ואם הביא, יאכל פנגדו. אין סכין פלים בשמן של שביעית. ואם סך, יאכל פנגדו:

שתי תורים או שני בני יונה שחייבין להביא הזבים והזבות והיולדות:

רע"ב – (ח) יאכל כנגדן – כנגד אותן דמים יקנה משלו דברים לצורך אכילה ויאכל צקדושת שביעית: קיני זבים וקיני זבות –

(ט) עור שסכו בשמן של שביעית, רבי אליעזר אומר, ידלק. וחכמים אומרים, יאכל פנגדו. אמרו לפני רבי עקיבא, אומר הִיָּה רבי אליעזר, עור שסכו בשמן של שביעית, ידלק. אמר להם, שתוקו. לא אומר לכם מה שרבי אליעזר אומר בו:

וכשאמרו לו שהיה רבי אליעזר אומר ילקח, אמר להם שתוקו, שאינו ראוי לפרש כמה היה ר' אליעזר מיקל צו, והלכה כחכמים:

רע"ב – (ט) שתוקו לא אומר לכם מה צרבי אליעזר אומר צו – רבי עקיבא קיבל מר' אליעזר רצו דמיקל טפי צסוכה,

(י) ועוד אמרו לפניו, אומר הִיָּה רבי אליעזר, האוכל פת פותים פאוכל בשיר חזיר. אמר להם, שתוקו, לא אומר לכם מה שרבי אליעזר אומר בו:

מכת מרדות מדרבנן: מה שר' אליעזר אומר צו – דמיקל צו טפי:

רע"ב – (י) כאוכל צשר חזיר – לאו דוקא, שאין האוכל פת כותי לוקה מן התורה אלא

(יא) מרחץ שהסקה בתבן או בקש של שביעית, מתר לרחוץ בה. ואם מתחשב הוא, הרי זה לא ירחוץ:

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

רע"ב – (יאל) ואם מתחשק הוא – אם אדם להחמיר על עצמו:
חשוב הוא שבני אדם למדים ממנו, לריך

גמרא – ברכות דף מג' ע"ב

תנו רבנן ששה דברים גנאי לו לתלמיד חכם אל יצא כשהוא מבושם לשוק ואל יצא יחידי בלילה ואל יצא במנעלים המטולאים ואל יספר עם אשה בשוק ואל יסב בחבורה של עמי הארץ ואל יכנס באחרונה לבית המדרש ויש אומרים אף לא יפסיע פסיעה גסה ואל יהלך בקומה זקופה אל יצא כשהוא מבושם לשוק אמר רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן במקום שחשודים על משכב זכור אמר רב ששת לא אמרן אלא בבגדו אבל בגופו זיעה מעברא ליה אמר רב פפא ושערו כבגדו דמי ואמרי לה כגופו דמי ואל יצא יחידי בלילה משום חשדא ולא אמרן אלא דלא קביע ליה עידנא אבל קביע ליה עידנא מידע ידיע דלעידניה קא אזיל ואל יצא במנעלים המטולאים מסייע ליה לרבי חייא בר אבא דאמר רבי חייא בר אבא גנאי הוא לתלמיד חכם שיצא במנעלים המטולאים איני והא רבי חייא בר אבא נפיק אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן בטלאי על גבי טלאי ולא אמרן אלא בפנתא אבל בגילדא לית לן בה ובפנתא לא אמרן אלא באורחא אבל בביתא לית לן בה ולא אמרן אלא בימות החמה אבל בימות הגשמים לית לן בה ואל יספר עם אשה בשוק אמר רב חסדא ואפילו היא אשתו תניא נמי הכי אפילו היא אשתו ואפילו היא בתו ואפילו היא אחותו לפי שאין הכל בקיאי בקרובותיו ואל יסב בחבורה של עמי הארץ מאי טעמא דילמא אתי לאמשוכי בתרייהו ואל יכנס אחרונה לבית המדרש משום דקרו ליה פושע ויש אומרים אף לא יפסיע פסיעה גסה דאמר מר פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם מאי תקנתיה להדריה בקדושא דבי שמי ואל יהלך בקומה זקופה דאמר מר המהלך בקומה זקופה אפילו ארבע אמות כאילו דוחק רגלי שכינה דכתיב מלא כל הארץ כבודו:

רש"י על הגמרא

בלעז, שעל גבי הרגל: גילדא – עקב, שקורין שול"א: בימות הגשמים – הטיט מכסהו: אפילו היא אשתו – שאין הכל מכירין בה וחושדין אותה: דקרו ליה פושע – מתעלל: בקדושא דבי שמי – ששמה כוס של קידוש בשבת בלילה:

שחשודים על משכב זכור – מבשמים עצמם כדי שיתאוו להם: ושערו כבגדו דמי – ללא שכיח ציה זיעה: ואמרי לה כגופו – דשכיח ציה זיעה: משום חשדא – של זנות: ללא קביע ליה עידנא – שלא קבעו לו רבו קביעות ללמדו בלילה: בפנתא – אנפוני"א

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

זוהר – פנחס דף ריג' ע"א

וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וְגו' (במדבר כ"ה), רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (משלי א) שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמּוֹךָ. שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמּוֹךָ, דָּא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל. מֵאֵי מוֹסֵר אָבִיךָ, מוֹסֵר, דָּא אוֹרֵייתָא, דָּאִית בָּהּ כַּמְּה תּוֹכְחִין, כַּמְּה עוֹנְשִׁין. כַּמְּה דָּאִת אָמַר, (משלי ג) מוֹסֵר יי בְּנֵי אֵל תִּמְאַס וְאֵל תִּקְוֶץ בְּתוֹכְחָתוֹ:

וּבְגִין דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, זְכִי דִּיפְתַחֲוֹן לִיָּה כַּמְּה תִּרְעִין לְהַהוּא עֲלָמָא, כַּמְּה נְהוּרִין. בְּשַׁעְתָּא דִּינִפּוֹק מֵהָאֵי עֲלָמָא, הֵיא אַקְדִּימַת קַמִּיָּה, וְאִזְלָא לְכָל נְטוּרֵי תִּרְעִין, מְכַרְזַת וְאוֹמְרַת, (ישעיה כו) פִּתְחוּ שַׁעֲרִים וַיָּבֵא גוֹי צַדִּיק. אֲתַקִּינוּ בְּרִסְיִין לְפִלְנֵיָא עֲבָדָא דְּמִלְכָּא. דְּלִית חֲדוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלָא מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, כָּל שָׁפֵן בְּרַ נֶשׁ דְּמִתְעַר בְּלִילֵיָא לְאִשְׁתַּדַּלָּא בְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא כָּל צַדִּיקֵיָא דְּבִגְנַתָּא דְּעוֹדוּ, צִיִּיתִין לְקַלִּיָּה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּכַּח בִּינֵיָּהוּ, כַּמְּה דְּאוֹקְמוּהָ (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בִּגְנִים חֲבָרִים מְקַשְׂבִּים לְקוֹלָהּ הַשְּׂמִיעֵינִי:

רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר הָאֵי קָרָא רָזָא דְּחֻכְמָתָא אִית בֵּיהּ. הַיּוֹשֶׁבֶת בִּגְנִים, דָּא כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, דָּאִיָּהּ בְּגִלְוַתָּא עִם יִשְׂרָאֵל, וְאִזְלָא עִמְהוֹן בְּעַקְתֵּיָּהוּ. חֲבָרִים מְקַשְׂבִּים לְקוֹלָהּ, מִשְׁרִיִּין עֲלָאִין. כְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקוֹלָהּ, לְקוֹל תּוֹשְׁבַחְתָּהּ בְּגִלְוַתָּא. הַשְּׂמִיעֵינִי, כַּמְּה דָּאִת אָמַר (שיר השירים ב) הֲרֵאִינִי אֵת מִרְאִיךָ הַשְּׂמִיעֵינִי אֵת קוֹלָהּ. הַשְּׂמִיעֵינִי, קָלָא דְּאִינוֹן חֲבָרֵיָּא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא דְּהָא לִית תּוֹשְׁבַחְתָּא קַמִּי, כְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא:

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, כְּבִיכּוֹל, כָּל אִינוֹן דְּזָכָאן לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרֵייתָא, וּמְכַד פְּלִיג לִילֵיָא, וְאִתִּין בְּמִטְרוֹנֵיָא כְּד נְהִיר יְמָמָא, לְקַבְּלָא אֲנָפֵי מִלְכָּא, אֲתַקִּיף וְאֲחִסִּין בְּשִׁכְנֵיָתָא. וְלֹא עוֹד, אֵלָא דְּשַׁרְיָא בֵּיהּ חוּט שֶׁל חֶסֶד, כַּמְּה דְּאוֹקִימָנָא:

תָּא חוּזִי, כָּל מָאן דְּזָכִי לְאִתְתַּקַּף בְּשִׁכְנֵיָתָא, יִסְתַּמַּר גְּרַמּוּהֵי מֵאֲנוֹן מַלְיִין דְּאֲחִידוֹן לְקַבְּלָהּ. כְּגוֹן מָאן. אִינוֹן דְּלָא מִשְׁקַרִּי בְּאֵת קְדִישָׁא, כְּגוֹן בֵּת אֵל נְכַר. וְכָל מָאן דְּנִטִיר גְּרַמִּיָּה, כְּבִיכּוֹל כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל אֲחִידָא בֵּיהּ, וְנִטְרָא לִיָּה, וְהֵיא אַקְדִּימַת לִיָּה שְׁלָם. וְכָל שָׁפֵן אִי זְכִי וְקִנִּי לְהָאִי:

וְאָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, אֲתַחֲזִיִּין יִשְׂרָאֵל לְאִשְׁתַּצָּאָה בְּהַהוּא שַׁעְתָּא, בְּרַ דְּאֲקַדִּים פְּנִחָס לְהָאֵי עוֹבְדָא, וְשָׁכִיף רוּגְזָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב וְגו'. דְּבַר אַחַר, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וְגו':

חק לישראל – פרשת פנחס יום א'

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק י"א

(ד) כיצד העם יושבין בבתי כנסיות הזקנים יושבין ופניהן כלפי העם ואחוריהם כלפי ההיכל וכל העם יושבין שורה לפני שורה לפני השורה לאחורי השורה שלפניה עד שיהיו פני כל העם כלפי הקודש וכלפי הזקנים וכלפי התיבה ובעת ששליח ציבור עומד לתפלה עומד בארץ לפני התיבה ופניו לפני הקדש כשאר העם:

(ה) בתי כנסיות ובתי מדרשות נוהגין בהן כבוד ומכבדים אותן ומרביצין אותן ונוהגין כל ישראל בספרד ובמערב בשנער ובארץ הצבי להדליק עשיות בבתי כנסיות ולהציע בקרקען מחצלאות כדי לישב עליהם ובערי אדום יושבין בה על הכסאות:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.